

ГИНТЕР КУНЕРТ

СУДБИНСКА ОПОМЕНА

СЈЕНКА

*У Хироцими је сјенка човјека сјела
На лук једног мосија циио се показује.
Човјек који сјенку баџи недосијаје
Оиикада је надбомба долеијела.*

*Она иуче. Талас иоо сунца ваирени
Исиари оног брзо, времена не осиави
За оироцијајну ријеч, свијеи забораџи
На њу, и осиа ио циио се окамени.*

*А ко иај неиознаии једном бијаџе,
Нико не зна, јер иоо је смриног ирена
Град иакође умро са свим циио имаџе.*

*Да не ироиаднемо иако ко он, сјена
Њеова нијема о оиасносии збораџе:
Ми смо месо. Он рана је оиворена.*

СПОМЕНИК

Да л маџла је ил ѧара с хрѧа оѧѧадака,
да л снијеџ је, сунце сија или киџи,
овдје се човјек као сѧоменик самоџ
себе једносѧавно сам у себи уруџи.

Трава расѧе, вене и расѧе изнова
и масовне џробнице несмеѧано ѧрекрива,
џлава од мрамора и срце од кречњака,
које се ни збоџ чеџа не узнемирава.

На уџловима улица или муѧним барама,
на ѧосѧољу, на ѧрџу џѧѧо махом се избјеџава,
завијан, наоблачен, ѧрокисао и заборављен,
а у џраниѧу једна реченица мрџуљава.

Тако џенераѧије ѧраже једна од друџе
сѧомене и ѧраѧѧу кроз времениѧосѧ,
као да не ѧосѧоји ни снијеџ, ни киџа,
ни сунце, ни ѧролазносѧ.

БЕРЛИН – ПАЛЕОНТОЛОШКИ

*Овдје сви седименти леже отворени:
у слојевима је историја презентована:
крв, зној и балега надањем пројекани,
што води кроз сијене прошлих дана.*

*Град: фосил на свим крајевима:
умрло вријеме што у себи истрајава.
Усуђујеш се да не закрениш очима,
да оно остане: ко садашња јава.*

СУДБИНСКА ОПОМЕНА

Звијезде њамо зоре. И њрицивене на каиуије.
Истиорија убилачки случај. Ридање њочинилаца.
Саи њоказује: задње миленијумске минуије.
А синови њосијају њоњуи својих оијаца.

Невиноси иззубљена. Касно да се каје.
Нико мрије не зове у живои обновљени.
Тако и нас с налеиима вјеира несијаје,
иако смо на њрајање усиремљени.

Нањријед у нициавило и несрећу њосијани
за нове генерације, оне долазеће.
Писмо на зиду, од њјесме смо издани,
будућности никоњ њоциедјеи неће.

СУМРАК БОГОВА

Задржай се не да: живої. Овај дан.
Ткиво се расїаче и щчезава.
Ти смисао їражиш, щїа год се децава.
У најмању руку, бићеш їоме їредан.

Не можеш да їоднесеш сазнања:
од блаїа и ваїре једно чудовищїе
свемиром їуїује, одмора не щїїе,
сїално у бјексїву од їаквих їїїања.

Увид: да се їриберемо, немоћни смо.
И не налазимо никог ко је сличан
нама, бозима. Да їомоћи је вичан.
Преїушїени смо себи немилосно.

ТРАГ

Тра̄з̄ ко̄ји све̄ ње̄ рӣјечи ос̄та̄вице̄
ӣако̄ је̄ њӯђ. Ӣ рече̄нице̄ лис̄т̄ом.
Чов̄јек се̄ све̄ уда̄љенӣји њӣце̄,
ос̄та̄јӯђ њрӣт̄ом на̄ мјес̄тӯ ис̄т̄ом.

Ма̄цинска̄ бука̄ ӣ крӣци се̄ чӯју
смр̄т̄ни, изда̄лека̄ њон̄ хладан̄:
син̄т̄акт̄ички се̄ редовӣ образӯју
у ко̄јим с̄т̄о̄јӣц̄: било̄ ко, незнан̄.

Један̄ њрӣт̄исак̄ дирке̄: њӣ сӣ био.
С̄т̄е̄гнӯта̄ њес̄т̄: нӣц̄ӣа не̄ задр̄жава.
На̄ њоче̄т̄ку бӣ рӣјеч̄ ко̄ју сӣ њӣт̄о:
значӣла је̄ с̄је̄ћање̄. Без̄ заборав̄а.

ПОДСМИЈЕХ

Једва чујан и као из великих дубина
Пробио се на њовршину и њојео високо
Из њукојина и из њровалија њланина
Лава њодсмијеха кренула је својим њоком.

Нањадао је на ѓрадове и њукао у фасаде
Да су неке зијале над оним њио су криле
Прењуњијене њодсмијеху из земаљских јама
Поносне ѓрадње своју су њајну срж оњкриле.

Орило се. Трењијало. Тумбало до њромуклосњи
Помијешано с јецањем с којим и крај сњије
Када се њовукао у куњињије и занијемио
Подсмијех који себе самоѓа сажије.

Превео с немачког
Стеван Тонић